

Έντυ Ντε Βίντ: » Εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ Τελευταίος σταθμός Άουσβιτς

» Μια ιστορία γεμάτη πόνο που κρατά ακέραιη την ιστορική μνήμη.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΖΑΧΑΡΗΣ
zachfil64@gmail.com

Διανύουμε εποχές όπου η αμφισβήτηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης κατά την διάρκεια του Β Παγκοσμίου πολέμου ολοένα και μεγαλώνει όπως και η εξωφρενική θεωρία ότι ποτέ δεν εξοντώθηκαν Εβραίοι. Το δυστύχημα είναι ότι η μνήμη κονταίνει και ο χρόνος βυθίζει στην λήθη όλα αυτά τα Ολοκαυτώματα που συγκλονίζουν και συγκλονίζουν την ανθρωπότητα. Η ιστορική μνήμη όμως παραμένει ακέραιη και ατόφια, το ίδιο όπως και τα τραγικά αυτά γεγονότα με τους ομαδικούς τάφους και την μαζική εξόντωση ανθρώπων με χημικά αέρια.

Την τραγική αυτή εποχή, την παραμονή και τις συνθήκες ζωής σε αυτά τα στρατόπεδα παρουσιάζει τώρα ο συγγραφέας Έντυ Ντε Βίντ στο βιβλίο - μαρτυρία με τίτλο «Τελευταίος σταθμός Άουσβιτς». Το βιβλίο δεν είναι κάτι άλλο πέραν από μία ακόμη τραγική μαρτυρία για τις συνθήκες διαβίωσης χιλιάδων ανθρώπων που συσσωρεύονταν σε

λίγα μέτρα γης, άνθρωποι που η ζωή τους κινδύνευε από λεπτό σε λεπτό.

Είναι η πραγματική ιστορία δύο ανθρώπων, του ολλανδού ψυχίατρο Έντυ ντε Βίντ και της γερμανίδας γυναίκας του Φρίντελ που εκτοπίστηκαν στο Άουσβιτς τον Σεπτέμβριο του 1943. Είχαν γνωριστεί στο στρατόπεδο μεταγωγών του Βέστερμπορ-

γκ σπιν ανατολική Ολλανδία απ' όπου οι Εβραίοι εκτοπίζονταν κυρίως στο Άουσβιτς. Μεταφέρθηκαν μαζί εκεί, με τον Έντυ να καταλήγει στο μπλοκ 9 και την Φρίντελ στο 10.

Οι συνθήκες επιβίωσης τραγικές, η σημασία για τον άνθρωπο μηδενική. Το ζευγάρι προσπαθεί να επιβιώσει σε αυτές ακριβώς τις συνθήκες, να κρατηθεί στη ζωή. Προς την κατεύθυνση αυτή καταβάλλεται κάθε είδους προσπάθεια, αποδεικνύοντας ότι ο έρωτας είναι πιο δυνατός από κάθε μαρτύριο.

Μία ματιά, η προσπάθεια να αντικρύσει ο ένας τον άλλο έστω και για λίγα δευτερόλεπτα, σε συνδυασμό με τις τραγικές καθημερινές ιστορίες των ανθρώπων που αφήνουν την ζωή τους πίσω από τα ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, κάνουν την μαρτυρία αυτή συγκλονιστική και πάνω απ' όλα θυμίζουν με τον καλύτερο τρόπο ότι ο άνθρωπος είναι ικανός για το καλύτερο και το χειρότερο.

Το μαρτύριο κρατά πολύ, η καθη-

μερινότητα περιορίζει τις ελπίδες που πάραυτα παραμένουν ζωντανές. Η αγάπη όμως διατηρείται και ο έρωτας κυριαρχεί: «Έπιασε το χέρι της. Εκείνη πήγε να τον φιλήσει, αλλά εκείνος ήταν πολύ φοβισμένος. Για λίγο δεν μπορούσαν να πουν λέξη. Η Φρίντελ συνήλθε πρώτη. «Εχεις αρκετό φαγητό;» «Ναι, αν θέλεις ψωμί μπορώ να σου δώσω. Ένας Πολωνός μου έδωσε από ένα πακέτο.» «Όχι αγάπη μου, να το φας εσύ που δουλεύεις σκληρά. Εγώ δεν κάνω τίποτε όλη μέρα. Περιμένω και περιμένω».

Οι ναζί στα τέλη του 1944 προσπάθησαν να εξαφανίσουν τα ίχνη, υποχρεώνοντας τους κρατούμενους (μαζί τους και η Φρίντελ) να περπατήσουν μέχρι τη Γερμανία, στις γνωστές πορείες θανάτου. Ο Έντυ κρύφτηκε και παρέμεινε στο Άουσβιτς όπου με χαρτί και μολύβι έγραψε την αν λόγω μαρτυρία.

Μια μαρτυρία που κρατά σε αγωνία τον αναγνώστη αλλά πάνω απ' όλα διατηρεί ατόφια την ιστορική μνήμη. Ο συγγραφέας απεβίωσε το 1986.